

Babama Japonyayı Sevdiren Kadın 1

– KOCAMANOĞLU · 14 Mayıs 2015

Dr. Safa'nın iki haftalık bir tatili vardı. Tatilin bir kısmını hızlı trenle giderek Kyoto'da ve çevresinde geçirmek istiyordu. Babasının otuz yıl öncesine ait İngilizce olarak yazdığı, o Japon kadını arayıp bulmak için vakti olacaktı. Bunu çok istiyordu. Diğer yandan aramanın ne faydası olacaktı onu da bilmiyordu. Her şeye rağmen bu konuda kararlıydı. İsteğine kavuşabilmek için, fedakârlık yapmaya, bir bedel ödemeye hazırdı.

İçinden bir ses, "bir çıkış yolu mutlaka vardır," diyordu. O kadının ismini Fecabook gibi birçok sitede aramış ama onun ismine bir türlü rastlayamamıştı. Aslında bu biraz da Tokyo'dan bir kaçış, bir uzaklaşma da sayılabildi. Kafasını dinlemek, stres atmak ve kısa bir macera yaşamak gibi bir şeydi.

Duyguları iradesine galip gelmişti. Hem neyi değiştirecekti ki? Ama her şeye rağmen gidecek ve arayacaktı. "Bulamasam da Japonya'nın farklı yerlerini görmüş ve gezmiş olurum," diye düşündüğü oluyordu.

"Belki şansım yaver gider de fazla zorluk çekmem. Oradan oraya dolanıp durmam," diyerek kendine şans diliyordu. Aslında şans denilen şeye pek de inanmazdı. Bu birazda dil alışkanlığı gibi bir şeydi. Şansın biraz daha fazla çalışmak, daha da çalışmak olduğuna inanırdı.

O kadını bulacağına dair içinde kuvvetli bir his vardı. Her olay, her durumun ilgili yasası gereği, eylemlerle açığa çıkıyordu. Fiziki yasaların yanında ruhsal yasalarda hiç şaşmadan hüküm sürdüğünü gayet iyi bilirdi. Dünya yaşamı; bir seçimler dizisi değil miydi?

İnsanlar; ya kalbin, ya da egonun tercihlerinden birine uymuyor muydu? Kalbinin sesine kulak veren insan, acıları çekmeden öğrenirken, egonun sesine uyan bir takım acılardan sonra öğrenmiyor muydu? Şans diye bilinen şey, ruhi yasalar gereği tanınan bir fırsattan başka bir şey miydi sanki?

Kalp ki, bir ilahi lütuftur kıymetini bilene... Yanılmaz rehberdir sesini dinleyene... Allah'ı anarak tatmin olmuş kalbin sesi gür, kararı kesin ve nettir. Belki bu sadece bir maceradan başka bir şey değildi. İnsanın yaşamında bazen macera bile yaşaması gerekebiliyordu.

Adam akıllı elinde ne bir belge, ne de bir bilgi vardı. Elinde sadece kadının ismi ve otuz yıl öncesine ait farklı tarihlerde, farklı iki adres vardı. Biri Tokyo'ya, diğeri de Kyoto'ya aitti... Ki o adresler de otuz yıl öncesine aitlerdi...

Geçen zamanın sararmış yaprakları arasında kalmış, unutulup gitmiş bir hatırayı yeniden canlandırmak

istiyordu. Bir tarafı kurumuş, zamanın karşısında dik duramamış bir fidanı yeniden canlandırmak gibi bir şeydi peşinde koştukları... Bir anıyı yeşertme umudu ve düşüncesi içinde düşmüştü yollara... Elinde sadece otuza yakın mektup sureti ve o kadının on yedi yaşında çekilmiş bir gençlik fotoğrafı vardı. O şehirde yaşayıp yaşamadığını bile bilmiyordu.

Babasının gençlik yıllarında uzun bir süre mektuplaştığı o kadını bulmayı, onu yakından tanımayı çok istiyordu. Mektuplar daha çok duygusallıktan öte, iki gencin kendi ülkelerini ve kendi kültürlerini birbirine aktardığı konuları içeriyordu. Her şeye rağmen o mektuplarda, bir samimiyet ve nezaket de hiç eksik değildi.

O genç kızlığını çok gerilerde bırakmış, orta yaşlarını yaşayan bir kadın olmalıydı artık... Yaşıyor muydu yoksa ölmüş müydü onu da bilmiyordu. Yaşıyorsa elbette evlenmiş, çolçocuğa da kavuşmuş olmalıydı. Adresi yerinde duruyor muydu? Aradan geçen otuz yılda kim bilir, kimler gelip kimler geçmişti? Kim nereden bilecekti?

Tamamen bir bulmaca gibiydi. Veya iğne ile kuyu kazmak gibi bir şey olmalıydı. Oturdıkları ev kendilerinin mi yoksa kira mıydı? Onu da bilmiyordu. Kira ise, kim bilir kaç defa yer değiştirmişlerdi. Kendilerinin ise orayı satıp daha farklı ve daha güzel bir yere göçmüş olamazlar mıydı?

O genç kız ki, şimdi kırk yedi yaşlarında olgun bir hanımefendi olmalıydı. Ölmüş olabilir miydi? Bu ihtimali düşünmek bile istemedi... Hayat bu; bazen insanı çok genç yaşta, bazen baharında ölümün kollarına terk edip gitmiyor muydu?

Mutlaka evlenmiş ve çocukları da olmuştu. "Çocukları olmuş ise en azından biri benim yaşlarımda olmalı" diyordu. Çünkü mektuplarından birinde, ta o yıllarda çıkmaya başladığı bir gençten bahsediyordu. Her ne kadar detaydan bahsetmese de, açık bir bilgi vermese de... O gün için birinin olduğunu ansıtmıştı ya!

Hayat sınavında elindekileri ile yetinmesini bilmiş, huzurlu olmanın yollarını öğrenebilmiş miydi? Mutluluk, mutluluğu arzu edenlerin ve bu yolda gayret edenlerin hakkı değil miydi? Bir ömür eşlerin el ele, yürek yüreğe vermesi ile gerçekleşiyor muydu?

Bir başına kimin soluğu yeter ki mutlu olmaya? Tartışmaların, kavgaların ve kapislerin esiri olmadan, seviyeyi, saygıyı ve sevgiyi korumayı bilmek gerekmez miydi?

Bir emek verilmeden, bir çaba harcamadan hiçbir şey kendiliğinden oluyor muydu? Anlayışın, dinleyişin ve hoşgörünün yerine, salt bir inat uğruna bir yaşamı yürütmek mümkün müydü?

Herkesin sevgiye, saygıya ve hoşgörüye ihtiyacı varken, bunca olumlu enerjiyi boşa harcamak akıl karı

mıydı?

O Japon kadının ismi Hitomi'ydi. Hitomi ilk yazdığı mektupta on yedi yaşında olduğunu ve koleje gittiğini yazmıştı. Ama mektupta kolejın adından bile hiç bahsetmemişti. Hitomi de binlerce koleje giden kızlardan sadece biriydi. Japonya'nın sıradan ve basit bir köyünde dünyaya gelse de, hayatın onu nereye sürüklediğini, nasıl yaşadığını, nerede yaşadığını kestirmek gerçekten güçtü... Zamanı onu bulmaya yetecek miydi?

...

Devamı Var

...

Ant-140515